

§§ 477 čís. 6 a 503 čís. 1 c. ř. s., totiž žalovaným namítanou nepřipustností pořadu práva. Soud odvolací v tom ohledu však přisvědčuje náhledu nižších soudů, že soudy jsou povolány rozhodovati o žalobním nároku. Nárok ten odvozuje žalobce ze zavinění žalovaného okresu, spočívajícího v tom, že jako udržovatel okresní silnice a její součástí nedbal zákonných předpisů v tom směru platných a tím škodu způsobil. Domáhá se tedy žalobce náhrady majetkové škody na škůdci, který opomenul v jeho správě jsoucí věc (§ 286—288 obč. zák.) dle zákonných předpisů opatřiti (§§ 1295, 1297, 1298, 1299 a 1311 obč. zák.). Jde tedy o čistě soukromoprávní nárok, prýšící z práva vlastnického, tedy soukromého, o nárok, který v ustanovení § 1338 obč. zák. za soukromé právo výslovně prohlášen a jako takový pravidlem před řádným soudem dobýván býti má. Poněvadž pak není zákonného předpisu, který by žalobní nárok odkazoval jinam, než před řádný soud, a žalovaný sám zákonného předpisu takového se nedovolává, musí zůstati při pravidlu (srv. § 1 j. n. a čl. I. uv. zák. k c. ř. s.). Na tom ničeho nemění, že žalovaným jest okres jako svaz v první řadě veřejnoprávní, ježto zákon v tom směru nerozeznává a i okres jako veřejnoprávní svaz je subjektem práv a závazků oproti osobám třetím, za něž odpovídají jeho representanti (§§ 26, 27, 337 obč. zák.). Vytýkané zmatečnosti tu tedy není. I po stránce právní byla tato sporná záležitost soudem odvolacím v podstatě své správně posouzena. Zavinění žalovaného okresu, vlastně jeho representantů, záležející hlavně v opominutí a zanedbávání zákonných předpisů, vydaných na ochranu osob i majetku při provozu silničním a zejména naprostém nedostatku potřebného dozoru na silniční zřízení po dlouhou dobu (§§ 1294, 1297, 1299, 1311 obč. zák.), plyne jasně ze skutkových zjištění nižších soudů a citovaných jimi zákonných ustanovení. Representanti okresu nemohou svaliti svou zodpovědnost v oboru správy okresních zařízení na okresní zřízení, ježto je v první řadě jejich povinností, aby obstarávali obyčejné záležitosti právní, týkající se okresního majetku a dohlíželi na okresní zřízení (Bezirksanstalten), vedli a spravovali je (§§ 51, 59, 63 zákona ze dne 25. července 1864, čís. 27 z. z.). Z dotyčných skutkových zjištění usoudily nižší soudy též zcela správně, že kočímu žalobcovu nelze na úrazu koně přičísti nějaké spoluviny. Při všem vytýkaném jednání kočího nebylo by k úrazu koně vůbec přišlo, kdyby byl býval poklop kanálu v řádném pořádku, jak kočí přece důvodně a právem mohl předpokládati. Jen ve více směrech špatný a nebezpečný stav tohoto poklopu byl příčinou úrazu, jak výslovně nižšími soudy správně zjištěno. Příčinná souvislost škody tkví tedy pouze v opomenutí udržování poklopu v řádném stavu, tedy v opomenutí representantův okresu, nikoli v jednání kočího.

Čís. 1717.

Žaloba dle § 37 ex. ř. jest nepřipustna proti exekuci na vyklizení najatého předmětu.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, Rv I 562/22.)

Žalobce byl přímým nájemníkem prvžalovaného Emila B-a, pokud tento byl majitelem domu a dokud jej neprodal počátkem květnového termínu 1921 spolužalovanému Bohumilu J-ovi. Žalobce domáhal se soudního výroku, že exekuce, která byla na základě soudního usnesení, jímž žádosti spolužalovaného Bohumila J-a proti prvžalovanému Emilu B-ovi o svolení k výpovědi z místnosti žalobcem obývané bylo vyhověno, povolena a také dne 30. listopadu 1921 nuceným vyklizením místnosti provedena, není přípustna, ježto žalobce má dosud k místnosti právo nájemní, které exekuci tu činí nepřipustnou. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Podle § 37 ex. ř. může třetí osoba podati odpor proti exekuci, tvrdí-li, že má k předmětu, exekucí dotčenému, k jeho části, nebo k jednotlivým předmětům příslušenství nemovitosti, do exekuce vzaté, právo, které by nedopouštělo výkonu exekuce. Předmětem takovým není však byt, o němž žalobce tvrdí, že jest jeho nájemníkem, neboť předmětem exekuce, jejíhož zrušení žalobou se domáhá, a která povolena byla usnesením prvního soudu ze dne 22. listopadu 1921, nebyl onen byt, nýbrž vyklizení jeho. Byla to tedy exekuce k vymožení jednání ve smyslu třetího oddílu exekučního řádu (§§ 346—369 ex. ř.), jak o tom svědčí zejména ustanovení § 349 ex. ř. o vyklizení věci movité. V takových případech jest žaloba podle § 37 ex. ř. vyloučena i tehdy, kdyby skutečně bylo tu takové právo, jež by výkon exekuce nedopouštělo. Okolnost, že exekuce dotýká se do jisté míry také nemovitosti samé, na věci ničeho nemění, ježto rozhodnucí jest vždy jen otázka, co jest předmětem exekuce. Žalobě nedostává se tedy jedné ze základních podmínek žaloby podle § 37 ex. ř., nehledíc ani k tomu, že zrušení exekuce a zrušení exekučních úkonů, o které usiluje, není vůbec ani pojmově možno, když exekuční řízení bylo již skončeno a exekuce tu tedy již ani není. Mimo to nebylo by lze vyhověti žádosti, by žalovaný Emil B. byl uznán povinným, aby žalobce uvedl opět v nájemní užívání sporného bytu, když přece on již není vlastníkem domu, v němž byt ten se nachází a při odporu tohoto by povinnost takovou, i kdyby mu byla rozsudkem uložena, ani splniti nemohl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Rozsudek odvolacího soudu odpovídá zákonu a stavu věci. Odvolání nebylo vyhověti, ježto jeho vývody nejsou s to, zvrátiti správnost napadeného rozsudku. Právem dovedil odvolací soud, že žaloba dle § 37 ex. ř. jest v tomto případě vyloučena. Žaloba tato předpokládá právo na předmětu, exekucí dotčeném, jež vylučuje exekuci. Předmětem, exekucí dotčeným, může býti věc hmotná, movitá nebo nemovitá, však i věc nehmotná, právo, pohledávka. V tomto případě jde však o nucené vyklizení, tedy o exekuci k vymožení jednání dle § 346 a dalších ex. ř. Nejde tedy o předmět, jakýž předpokládá § 37 ex. ř. a právem vyslovil odvolací soud, že se žalobě nedostává jedné ze základních podmínek § 37 ex. ř., odůvodniv svůj výrok případně.